

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžso/88/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200433
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200433.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančenika v právnej veci žalobcov: 1. B. E., bytom V. Y. XX, XXXXX N., B. republika (predtým B. E. - F., s miestom podnikania H. XXX/X, XXX XX M., R.: XX XXX XXX) a 2. V. G. Z., bytom B. N. XX, XXXXX L., B. republika, obaja právne zastúpení JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, so sídlom Masarykova 2, Prešov, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom 29. augusta č. 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovanej č. 16605-3/2014-BA zo dňa 25. februára 2014, o odvolaní žalobcu v 1. rade a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5S/29/2014-32 zo dňa 18. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. februára 2015, č. k. 5S/29/2014-32, v časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby žalobcu 1/ p o t v r d z u j e .

V časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. februára 2015, č. k. 5S/29/2014-32, m e n í tak, že konanie z a s t a v u j e .

Žalobcom 1/, 2/ náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 5S/29/2014-32 zo dňa 18. februára 2015 žalobu žalobcu v 1. rade, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 16605-3/2014-BA zo dňa 25. februára 2014, zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Vo vzťahu k žalobkyni v 2. rade rozhodnutie žalovanej č. 16605-3/2014-BA zo dňa 25. februára 2014 v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Prešov č. 26072-13/2013-PO zo dňa 10. októbra 2013 podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O. s. p. zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Vo vzťahu k žalobkyni v 2. rade zaviazal žalovanú nahradiť žalobkyni v 2. rade trovy právneho zastúpenia vo výške 284,08 eur.

Žalovaná napadnutým rozhodnutím zamietla odvolanie žalobcu v 1. rade ako zamestnávateľa (B. E. - F., s miestom podnikania H. XXX/X, XXX XX M., R.: XX XXX XXX) ako aj žalobkyne v 2. rade (V. G.

Z., bytom B. N. XX, XXXXX L., B. republika) ako zamestnankyne žalobcu v 1. rade a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Prešov č. 26072-13/2013-PO z 10. októbra 2013, ktorým pobočka rozhodla, že žalobkyni v 2. rade zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti (ďalej len „povinné poistenie“) ako zamestnancovi dňa 31. marca 2013.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že rozhodnutím žalovanej a prvostupňového správneho orgánu nemohlo byť zasiahnuté do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade, keď poukázal na ustanovenie § 145 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, podľa ktorého je žalovaná povinná vrátiť poistné zaplatené bez právneho dôvodu. Zdôraznil povinnosť žalobcu uviesť v žalobe tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv ako účastníka konania, nie porušenie práv iných subjektov (jeho zamestnancov). Poukázal na ustanovenie § 250 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) v zmysle ktorého ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená, že musí ísť o skutočné ukrátenie jeho subjektívnych práv. Nedostatok hmotnej legitimácie znamená, ak takáto osoba nebola ukrátená na svojich subjektívnych právach, súd žalobu zamietne. Krajský súd zdôraznil, že žalobca okrem nedodržania 60 dňovej lehoty na vydanie rozhodnutí netvrdil žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Konštatoval, že nedodržanie procesných lehôt vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí nemá, nakoľko podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Namietané nezákonnosti postupu a rozhodnutí žalovanej bez uvedenia konkrétnych porušení subjektívnych práv žalobcu považoval pre rozhodnutie vo veci za irelevantné. Mal za to, že do majetkovej sféry žalobcu v 1. rade napadnutými rozhodnutiami správnych orgánov zasiahnuté nemohlo byť, pretože zaplatené povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti je žalovaná v zmysle § 145 ods. 1 zákona o sociálnom poistení povinná vrátiť ako zaplatené bez právneho dôvodu. Z obsahu žaloby je evidentné, že žalobca nenamieta porušenie svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, ale porušenie práv zamestnancov. Aj keby napadnutými rozhodnutiami alebo postupom boli porušené právne predpisy SR, resp. nariadenia Rady EHS, z citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku bez akýchkoľvek pochybností vyplýva žalobcovi v 1. rade povinnosť tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv. Pokiaľ žalobca v 1. rade spochybňoval oprávnenie žalovanej a prvostupňového správneho orgánu vykonať v predmetnej veci kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu v 1. rade, krajský súd ju vyhodnotil ako neopodstatnenú, keď poukázal na ustanovenia § 172 ods. 2 a 5, § 178 ods. 1 písm. a), § 195 ods. 1 a § 196 ods. 1, 2, 3 a 7 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení, z ktorých nesporne vyplýva kompetencia Sociálnej poisťovne rozhodovať v nedávkovom konaní o vzniku, prerušení a zániku sociálneho poistenia v sporných prípadoch, pričom definícia dôkazu je upravená široko a preto zákon nevylučuje, aby v rámci dokazovania Sociálna poisťovňa vykonala kontrolu a šetrenie za účelom zistenia skutočného stavu veci a na základe takto zisteného stavu veci v konaní rozhodla. Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu v 1. rade, že v konaní pred správnymi orgánmi došlo k porušeniu zásady dvojnásťnásťnosti, keďže je nesporné, že žalovaná vo veci nerozhodovala na základe iných dôkazov než tých, ktoré boli zistené v konaní pred prvostupňovým orgánom. Zdôraznil, že prvostupňové a odvolacie konanie pred správnym orgánom tvoria jeden celok a žalovaná postupovala v súlade s § 218 ods. 1 zákona č. 416/2003 Z.z. o sociálnom poistení a rozhodnutie iba podrobnejšie skutkovo a právne odôvodnila. Konštatoval, že rozhodnutia správnych orgánov boli vydané v súlade s § 209 zákona o sociálnom poistení, z odôvodnenia je zrejmé, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami boli správne orgány vedené pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovali. Preto po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovanej a prvostupňového správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe podľa § 250j ods. 1 O. s. p. dospel krajský súd k záveru, že vo vzťahu k žalobcovi v 1. rade subjektívne práva porušené neboli.

Krajský súd dospel k záveru, že dokazovanie ohľadom reálneho výkonu činnosti žalobcu v 2. rade ako zamestnanca, nebolo vykonané v potrebnom rozsahu, považoval ho za nedostatočné na posúdenie veci a záver, že žalobkyňa v 2. rade na území Slovenskej republiky reálne činnosť zamestnankyne nevykonávala, za predčasný. Rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov tak nemožno považovať

za odôvodnené v súlade s ustanovením § 209 ods. 4 Zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré ukladá uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola organizačná zložka vedená pri hodnotení dôkazov a pri hodnotení právnych predpisov, na základe ktorých rozhodovala.

Obe rozhodnutia preto podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. zrušil a vrátil vec žalovanej na ďalšie konanie s tým, že bude nevyhnutné vykonať dokazovanie v takom rozsahu, aby nevznikli žiadne pochybnosti o mieste podnikania žalobcu v 1. rade a rovnako vykonať dokazovanie na objektívne preukázanie, že žalobkyňa v 2. rade reálne činnosť zamestnanca na území Slovenskej republiky nevykonávala.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v 1. rade v zákonnej lehote odvolanie, čo do výroku o zamietnutí žaloby a nepriznaní náhrady trov konania. Namietal, že rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, týkajúcim sa zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov ako aj postupu im predchádzajúceho. Navrhol rozsudok v zamietajúcej časti zmeniť, rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a priznať mu vyčíslenú náhradu trov konania. Tvrdil, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých jeho subjektívnych práv, konkrétne práva na spravodlivý proces, ktoré zahŕňa aj právo na zákonné administratívne konanie, právo na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy (good administration), právo na dodržiavanie základných zásad správneho konania a porušenie subjektívneho práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a právo na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou. Namietal, že v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov a náborm nových, pretože ich príslušné organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území Slovenskej republiky. V dôsledku toho sa dostáva do bezvýchodiskovej situácie, v ktorej pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory. Rozhodnutie žalovanej označil za nepreskúmateľné a arbitrárne. Nesúhlasil s argumentáciou prvostupňového súdu o tom, že zo žaloby žalobcu v 1. rade nevyplýva žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Už aj len porušenie základných zásad správneho konania, ako v tomto prípade, je porušením subjektívnych práv žalobcu v 1. rade ako účastníka správneho konania. Namietal tiež, že nemal možnosť vyjadriť sa k argumentom súvisiacim s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa, nakoľko po prvýkrát boli spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí žalovanej. Opakovane poukázal na list žalovanej - oznámenie, týkajúce sa spoločností, ktoré na území Slovenskej republiky vykonávajú činnosť ako tzv. schránkové firmy zo dňa 25.07.2013, v ktorom žalovaná informuje príslušný poľský orgán sociálneho zabezpečenia (ZUS, Department Ubezpieczen i Sladek) o tom, že zamestnanci žalobcu v 1. rade a ďalších vybraných zamestnávateľov nepodliehajú slovenským právnym predpisom a o tom, že v prípade podania odvolania zo strany žalobcu v 1. rade a ďalších zamestnávateľov tieto zamietne a potvrdí rozhodnutia svojich organizačných zložiek, čím podľa jeho názoru došlo k neprípustnému prejudikovaniu rozhodnutia v odvolacom konaní. Trval na tom, že do kompetencie žalovanej nepatrí kompetencia na uskutočnenie kontroly a namietal aj spôsob jej vykonania.

Výrok rozsudku krajského súdu týkajúci sa zrušenia rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a vrátenia veci napadla žalovaná včas podaným odvolaním. Trvala na tom, že jej rozhodnutie bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a po zhodnotení všetkých relevantných dôkazov. Zdôraznila, že kontrolou na adrese uvedenej v živnostenskom registri ako miesto podnikania sa kancelária ani prevádzka žalobcu v 1. rade nenachádzala. Žalobca v 1. rade počas kontroly nepreukázal, že jeho zamestnanci reálne prácu vykonávajú, a v prípade, že ju vykonávajú, tak kedy a na akom mieste. Na účely preukázania reálneho výkonu činnosti zamestnancov nepovažovala za dostatočné formálne deklarovanie podnikania pracovnými zmluvami a obchodnými zmluvami. Vyjadrila podozrenie z obchádzania právnych predpisov Poľskej republiky, keď poukázala na pomer dohodnutej odmeny a počet mesačne odpracovaných hodín ako aj na cestovné výdavky, ktoré majú títo zamestnanci, nakoľko individuálne dochádzajú z Poľskej republiky do Slovenskej republiky. Podľa jej názoru je predpoklad, že

výdavky významným spôsobom presahujú príjmy zamestnancov zaručených v pracovných zmluvách, a preto sa jej javí táto činnosť, na ktorú bola upozornená podnetmi poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia (Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Váršava - ďalej len „ZUS Váršava“), ako neefektívna a nerentabilná. Argumentovala, že za situácie, keď žalobca v 1. rade riadi spoločnosť z adresy svojho trvalého bydliska v Poľskej republike, personálnu, mzdovú a účtovnú agendu mu spracúva externá firma, ktorá sídli v hoteli Rubín na adrese H. XXX/X, M. a ktorej zamestnanci nie sú v pracovnom pomere so žalobcom v 1. rade, pracovné povinnosti zamestnávateľ ukladá len telefonicky, o čom nevyhotovuje žiadny záznam, nemá vlastných administratívnych zamestnancov pracujúcich v jeho evidovanom mieste podnikania, nespĺňa podľa názoru žalovanej podmienky registrovaného sídla alebo miesta podnikania, nemôže sa na zamestnancov žalobcu v 1. rade uplatňovať legislatíva štátu, v ktorom mal tento podľa výpisu zo živnostenského registra registrované sídlo alebo miesto podnikania, t.j. legislatíva Slovenskej republiky. Zdôraznila, že nebol preukázaný reálny výkon činnosti dotknutých zamestnancov a všetky súvisiace okolnosti nasvedčujú tomu, že uzatváranie pracovných zmlúv s osobami s bydliskom v Poľskej republike, ktoré vykonávajú činnosť samostatne zárobkovo činných osôb v mieste svojho bydliska považuje za účelové, s cieľom vyhnúť sa plateniu príslušných odvodov v štáte bydliska, resp. zoptimalizovať svoje náklady na sociálne zabezpečenie v Poľskej republike. Navrhla preto rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobu žalobcu v 2. rade zamietnuť, prípadne konanie o žalobe zastaviť.

Žalobcovia v 1. a 2. rade v spoločnom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedli argumenty zhodné so žalobnými námietkami žalobcu v 1. rade. Namietali tiež, že pri kontrole boli žalovanej predložené reporty (správy) - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce za jednotlivé dni, kedy zamestnanec vykonával prácu, čo v rozhodnutiach správnych orgánov zohľadnené nebolo.

Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu v 1. rade vyjadrila v zhode s argumentmi uvedenými vo vyjadrení k žalobe.

Dňa 01. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“).

Podľa § 492 ods. 2 S. s. p., odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Keďže v prejednávanej veci začalo odvolacie konanie pred nadobudnutím účinnosti Správneho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O. s. p. preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, v súlade s § 214 ods. 2 O.s.p. bez pojednávania, a dospel jednomyselne k záveru, že v celosti ho nemožno potvrdiť a je potrebné ho zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 246c ods. 1 O. s. p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti.

Podľa § 250 ods. 1 O. s. p., účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Podľa § 250 ods. 2 O. s. p., žalobcom je fyzická alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník správneho konania bola rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátená na svojich

právach. Podat' žalobu môže aj fyzická alebo právnická osoba, s ktorou sa v správnom konaní nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo.

Predmetom preskúmania v danej právnej veci je rozhodnutie žalobkyne, ktorým zamietla odvolania žalobcov v 1. a v 2. rade a potvrdila rozhodnutie pobočky v Prešove, ktorým táto rozhodla, že žalobkyni v 2. rade zaniklo povinné poistenie ako zamestnankyni dňa 31. marca 2013.

Z obsahu žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca v 1. rade nenamietal porušenie vlastných subjektívnych práv, ale porušenie práv svojich zamestnancov, keď okrem nedodržania zákonnej 60 dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí, žiadne porušenie svojich subjektívnych práv netvrdil. Samotné nedodržanie procesných lehôt pri vydaní napadnutých rozhodnutí nemá za následok ich nezákonnosť, keďže prípadným zrušením žalobou napadnutých rozhodnutí len z tohto dôvodu by žalobca v 1. rade priaznivejšie rozhodnutie vo veci nedosiahol. Záver krajského súdu, že žalobca v 1. rade nebol aktívne hmotnoprávne legitimovanou osobou na podanie žaloby pre absenciu atribútu ukrátenia na právach, sú preto správne. V tomto kontexte odvolací súd odkazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 228/2011-9 zo dňa 02.06.2011, podľa ktorého: „ Na aktívnu legitimáciu na podanie žaloby o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov) nestačí, že žalobca bol účastníkom správneho konania (alebo sa s ním v správnom konaní malo ako s účastníkom konať), ale zároveň musel byť ako účastník správneho konania rozhodnutím, preskúmania zákonnosti ktorého sa domáha, ako aj postupom správneho orgánu na svojich právach ukrátený. Správne súdnictvo tak nie je založené na verejnej žalobe (actio popularis), ktorá by umožnila komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Ako vyplýva z uvedeného, samotné postavenie účastníka v správnom konaní ešte k naplneniu podmienky dotknutosti, resp. ukrátenia práv žalobcu nevedie. "

Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné zohľadniť námietku žalobcu v 1. rade, že postupom žalovanej a jej organizačnej zložky došlo k porušeniu viacerých subjektívnych práv žalobcu, keď vo vzťahu k porušeniu práva na zákonné administratívne konanie, práva na fungovanie verejnej správy na princípe tzv. dobrej správy, práva na dodržiavanie základných zásad správneho konania ani nešpecifikoval, konkrétne v čom toto porušenie podľa jeho názoru spočívalo. Všeobecné tvrdenia žalobcu v 1. rade, že došlo aj k porušeniu jeho práva vlastníť majetok, práva podnikat' za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a práva na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou, keď v dôsledku vydaných rozhodnutí má značné ťažkosti s udrжанím doterajších zamestnancov a náborm nových zamestnancov, v dôsledku čoho sa dostáva do bezvýhodiskovej situácie, lebo pri zmenšujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi, čím o nich prichádza, prichádza o zisk zo zákaziek a hrozia mu aj sankcie za neplnenie dojednaných zmlúv a súdne spory, odvolací súd za relevantné nepovažoval, nakoľko žalobca v 1. rade argumentoval len okolnosťami vo vzťahu k uchádzačom o zamestnanie, ktorí sú výlučne poľskej štátnej príslušnosti a ktorí odmietajú na území SR pracovať z dôvodu, že ich príslušné verejnoprávne organizácie odmietajú zaregistrovať pre platenie sociálneho a zdravotného poistenia na území SR. Na uvedené argumenty žalobcu v 1. rade nebolo možné prihliadnuť aj z dôvodu, že tieto žalobca v 1. rade nenamietal riadne a včas v žalobe ale až v odvolacom konaní (§ 250j O.s.p.).

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 103 O.s.p., kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Zo spisu krajského súdu vyplýva, že právny zástupca žalobcu v 1. rade podaním zo 04. novembra 2014 v mene žalobcu v 1. rade podal návrh na pristúpenie pani V. G. Z. do konania na strane žalobcu v 1. rade a súčasne predložil aj plnú moc na jej zastupovanie; krajský súd uznesením č.k. 5S/29/2014-26 pripustil vstup pani V. G. Z. do konania na strane žalobcu.

Krajský súd pri skúmaní podmienok konania konštatoval, že žalobu žalobkyne v 2. rade považuje za podanú včas vzhľadom na to, že z administratívneho spisu zistil, že rozhodnutie žalovanej bolo síce doručené dňa 05. marca 2014, avšak z doručenkovej prílohy pripojenej v spise vyplýva, že ho neprevzala osobne žalobkyňa v 2. rade, ale iná osoba.

S právnym názorom krajského súdu o včasnosti podania žaloby žalobkyňou v 2. rade sa odvolací súd nestotožnil. Dáva do pozornosti, že ešte dňa 26. júna 2014 žalobkyňa v 2. rade poverila JUDr. Dušana Remetu ako advokáta zastupovaním v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovanej, kedy najneskôr sa žalobkyňa v 2. rade mohla o rozhodnutí žalovanej dozvedieť. Žalobkyňa v 2. rade vo svojich podaniach prevzatie rozhodnutí správnych orgánov nespochybňovala, resp. ani netvrdila, že by jej rozhodnutia správnych orgánov vôbec doručené neboli (a nežiadala ani, aby súd nariadil ich doručenie). Rovnako nespochybňovala, že by o nich dovtedy vedomosť nemala. Pokiaľ teda krajský súd konštatoval, že uloženie povinnosti žalovanej doručiť rozhodnutie správneho orgánu žalobkyňi v 2. rade považoval za neúčelné a nevhodné a mal za to, že žaloba bola podaná včas, pochybil, nakoľko z predloženého súdneho spisu nevyplýva, že by sa žalobkyňa v 2. rade o preskúmanom rozhodnutí dozvedela až pripustením jej vstupu do konania, a, najmä z celého predloženého spisového materiálu nevyplýva, že by žalobkyňa v 2. rade takýto úkon (podanie žaloby) voči súdu sama alebo prostredníctvom svojho zvoleného právneho zástupcu či už na pojednávaní pred krajským súdom alebo mimo pojednávania vôbec realizovala.

Aj napriek tomu, že krajský súd pani V. G. Z. označoval ako žalobkyňu v 2. rade s poukazom na to, že na návrh pripustil jej vstup do konania na strane žalobcu podľa § 92 ods. 1 O.s.p., ide stále o príbratého účastníka. Na toto procesné postavenie nemá vplyv ani okolnosť, že krajský súd napriek existencii osobitnej právnej úpravy (§ 250 ods. 1 vety druhej O.s.p.), nesprávne aplikoval § 92 ods. 1 O.s.p., ktorého použitie v správnom súdnictve nie je možné ako to správne namietala aj žalovaná.

Príbratý účastník nemá postavenie vedľajšieho účastníka konania. B. V. G. Z., krajským súdom nesprávne označovaná ako žalobkyňa v 2. rade (ktoré označenie však odvolací súd predovšetkým s ohľadom na zachovanie kontinuity a prehľadnosti rozhodnutia nenechal), bola do konania len príbratá uznesením krajského súdu a je potrebné na ňu aj tak nahliadať. Pokiaľ krajský súd preskúmal rozhodnutie odporkyne aj vo vzťahu k pani V. G. Z., ktorá žalobu na preskúmanie rozhodnutia odporkyne ani nepodala, táto okolnosť predstavuje neodstrániteľnú prekážku konania, na ktorú je potrebné prihliadať v každom štádiu konania. Z uvedeného dôvodu odvolací súd musel rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa zrušenia rozhodnutia žalovanej a vrátenia veci na ďalšie konanie zmeniť a konanie zastaviť, lebo pani Jolanta G. Z. žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia nepodala.

O trovách konania odvolací súd rozhodol tak, že ich náhradu žalobcom v 1. rade a v 2. rade nepriznal, nakoľko v konaní úspešní neboli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.